

ROCZNICA POŚWIĘCENIA KOŚCIOŁA WŁASNEGO

XXXI Niedziela Zwykła, 30 października 2022 r.

Niedziela synodalna

Wprowadzenie do Mszy Świętej

Zjednoczeni w wierze, nadziei i miłości otaczamy ołtarz naszej parafialnej świątyni. Do modlitw, które płyną z głębi naszych serc, chcemy dzisiaj dołączyć wdzięczność Panu Bogu za to, że mamy świątynię, miejsce szczególnego przebywania Boga pośród nas. Wdzięcznością chcemy objąć także wszystkich fundatorów, ofiarodawców i osoby troszczące się o Dom Boga pomiędzy nami. Pragniemy także prosić o łaski potrzebne nam do owocnych spotkań z Bogiem w świątyni oraz o postawę wielkoduszności w trosce o utrzymanie naszego parafialnego kościoła.

„GENIUS LOCI” KOŚCIOŁA PARAFIALNEGO

I czyt. I Krl 8,22-23.27-30; Ps 84; II czyt. I Kor 3,9-11.16-17; Ew. J 4,19-24

1. Autorzy ksiąg Starego Testamentu opowiadają o różnych sposobach przebywania Boga pośród swojego ludu i o różnych formach kontaktowania się Boga z człowiekiem. Mojżesz spotkał Boga w gorejącym krzewie, rozmawiał z Bogiem na górze Synaj i w namiocie spotkania. Znakiem szczególnej obecności Boga była Arka Przymierza, oraz świątynia wzniesiona w Jerozolimie przez króla Salomona, jako godne mieszkanie Boga pośród ludu izraelskiego.

Dzieje Ludu Wybranego Nowego Przymierza, czyli dzieje Kościoła są również związane ze świątynią, miejscem sprawowania Najświętszej Eucharystii i innych sakramentów świętych, miejscem przepowiadania Słowa Bożego i spotkań wspólnoty wierzących.

Istnienie każdej parafii rozpoczyna się od przygotowania świątyni, Czasem jest to mała kaplica, a czasem przystosowana do kultu część budowanego kościoła.

Jest wiele świątyń na świecie, poczynając od tych starożytnych, sięgających swoimi fundamentami pierwszych wieków chrześcijaństwa, poprzez strzeliste katedry wieków średnich, kończąc na nowoczesnych formach współczesnych nam kościołów. Są wielkie bazyliki, mogące pomieścić tysiące ludzi, i małe drewniane kościółki, w których ołtarz i ambona są na wyciągnięcie ręki.

Spośród tych wszystkich świątyń istniejących na świecie jest jednak jedna najważniejsza, bo najbliższa naszemu sercu. Jest to nasza świątynia parafialna. Jest to nasz kościół parafialny!

2. Siostry i Bracia! Dlaczego kościół parafialny powinien być - dla każdego z nas tak ważny i drogi? Co takiego wyróżnia nasz własny kościół wśród wszystkich innych kościołów na świecie, w Polsce, w diecezji tarnowskiej czy choćby na terenie naszej miejscowości?

Otóż kościół parafialny kryje w sobie coś niezwykłego. Jest obdarzony czymś, co starożytni nazywali *genius loci*, czyli niezwykłym „duchem miejsca”. Ten „duch miejsca” sprawia, że sprawowany na tym miejscu kult Boży dokonuje się tak, jak chciał tego P. Jezus: „w Duchu i prawdzie” (J 4, 24). Czy trzeba długo uzasadniać, co to w praktyce oznacza? Wystarczy uświadomić sobie, że kościół parafialny, jako jedyne miejsce na ziemi, towarzyszy nam duchowo, od dnia narodzin do dnia śmierci. Pomyślmy ilu parafian tu, w tej świątyni, otrzymało sakrament chrztu świętego. Ilu tutaj, po raz pierwszy przystąpiło do sakramentu pokuty i Eucharystii, a następnie do sakramentu bierzmowania. Ilu małżonków, w tym kościele, wypowiedziało swoje sakramentalne „tak”. Ile w tej świątyni sprawowano Mszy św.? Ilu grzeszników doświadczyło nawrócenia w sakramencie pokuty? Ile godzin wierni spędzili tu

na modlitwie? A kiedyś, właśnie ta świątynia, jako ostatnia nasza stacja tu na ziemi, pożegna nas, przed udaniem się na miejsce wiecznego spoczynku.

Czyż te wszystkie działania nie stanowią swoistej konsekracji, uświęcenia tych którzy te święte mury nawiedzają? Można powiedzieć, że konsekracja murów tej świątyni dokonana przed laty, ciągle się dokonuje w naszych sercach. Ciągle trwa - w Duchu i prawdzie!

Zmarły w 1990 roku arcybiskup Jerzy Ablewicz nazywał budowanie nowych kościołów w diecezji czynnością świętą. Było to bowiem nie tylko wznoszenie murów ale także świadectwo odważnej i ofiarnej wiary, znak wielkoduszności i współpracy wielu osób dla osiągnięcia jednego celu - własnej świątyni parafialnej.

Ofiarność konieczna przy budowaniu nowego kościoła nie kończy się jednak z poświęceniem tego miejsca Bogu. Ofiarność dla godnego utrzymania i wyposażenia świątyni musi trwać zawsze, aby miejsce poświęcone Bogu było godne, czyste, zadbane, aby ułatwiało spotkanie ludzi z Bogiem.

Świątynia jako mieszkanie Boga nie dopuszcza niegodnych zachowań. Znamy postawę Pana Jezusa wobec braku poszanowania świętości miejsca w świątyni Jerozolimskiej /J.13-18/. Dlatego z tym większym bólem obserwujemy nasilające się ostatnio akty agresji i profanacji wobec miejsc i przedmiotów kultu w naszej ojczyźnie. Z każdym rokiem jest ich niestety coraz więcej. Opublikowana w Wiadomościach telewizyjnych (4.X.2022) statystyka, dotycząca rosnącej liczby postępowań sądowych o obrazę uczuć religijnych jest porażająca. W latach 2009 – 2015 było ich w sumie 163; a w latach 2016 – 2022 aż 2435. Jest to wzrost o prawie 1500 %!

Według starodawnej zasady: „Rzeczy święte w sposób święty winny być traktowane!” („Sancta sancte tractanda sunt!”). Prawda tych słów bez wątpienia odnosi się także do naszego kościoła, którego poświęcenie dziś wspominamy.

3. Rocznicą poświęcenia (konsekracji) świątyni to nie tylko dzień

refleksji nad darem kościoła parafialnego ale to także dzień wdzięczności wobec tych, którzy troszczą się na co dzień o nasz Dom Boży: o duszpasterzach, służbie kościelnej, służbie liturgicznej. Jest to chwila pamięci i wdzięczności wobec tych, którzy tę świątynię wznosili nieraz z ogromnym poświęceniem i wśród wielu przeciwności. To również czas wspomnienia o fundatorach, dobrodziejach, a także o wszystkich, którzy modlili się w tym miejscu, od dnia poświęcenia tego miejsca Bogu, a dziś już przeszli do wieczności. Przypomina nam o tym zbliżająca się Uroczystość Wszystkich Świętych i Dzień Zaduszny.

Wspomnienie ludzi, którzy przed nami troszczyli się o ten kościół i modlili się w tej świątyni pomoże nam uświadomić sobie jak wiele dobra dzieje się w życiu człowieka, gdy zna drogę do Boga, gdy nie omija świątyni. Wspomnienie ludzi którzy modlili się przez wieki w naszej świątyni może pomóc odnaleźć wskazówki dla siebie, aby na zamieszkanie trzykroć Świętego Boga pośród nas, odpowiedzieć świętością naszego życia.

W roku Liturgicznym wspominamy różne, ważne dla naszego zbawienia wydarzenia. Skoro Kościół do tych najważniejszych wydarzeń zalicza rocznicę poświęcenia miejscowego kościoła to uczynmy wszystko, aby zgłębić prawdę o tej przedziwnej bliskości Boga i umocnić się na drodze wiary oraz w codziennej trosce o miejsce w którym Bóg mieszka pomiędzy nami. Amen.

Komisja Prawna V Synodu Diecezji Tarnowskiej

(ks. inf. Adam Kokoszka)